

[Helle Degn]

men ministeren vil alene med de frie markedskræfter sikre kvaliteten. Det tror vi ikke at markedskræfterne alene kan klare; institution vil blot blive spillet ud mod institution, og dermed er kvalitetsniveauet ikke på forhånd sikret.

Vi har den opfattelse, at evalueringsarbejdet, som ministeren også var inde på, skal sættes i gang. Heller ikke her er vi færdige med at diskutere, hvordan det bedst sker i Danmark. Vi har i de drøftelser, vi har haft indtil nu, fået en oversigt over, hvordan andre europæiske landes evalueringsmekanismer er indrettet, men i oversigten manglede Tyskland, og det hollandske system var beskrevet ganske kort. Jeg vil påpege, at Socialdemokratiet finder, at de processer og metoder, man anvender i disse to lande, skal indgå i de drøftelser, vi senere skal have.

Processen omkring evaluering skal ikke foregå fra Frederiksholms Kanal i København, men, som også hr. Rahbæk Møller var inde på, som en del af selve undervisningsprocessen på institutionerne.

Jeg vil slutte med at sige, at vi skal have udformet en ny styrelseslov med en styrket ledelse i en dialog med det kollegiale demokrati, sådan at beslutninger truffet på vore videregående uddannelsesinstitutioner er bæredygtige. Vi ser frem til, at de forhandlinger, vi nu i 1½-2 år har ført om en ny styrelseslov, snart munder ud i et bæredygtigt resultat med bred politisk opbakning.

Jeg vil slutte med at sige, at Socialdemokratiet kan tilslutte sig den af hr. Rahbæk Møller – og af os selv – foreslåede dagsorden. Den trækker linjerne op uden at slå søm i.

Eva Møller (KF):

Ingen kan vel være uenig i, at vi skal sikre kvaliteten i de højere uddannelser, ligesom vi i øvrigt skal sikre kvalitet i alt, hvad vi foretager os, men det garanterer jo ikke, at der er nogen nemme løsninger på problemet. Det illustreres vel også af, at vi igennem de sidste mange år har forhandlet for at sikre kvaliteten på området.

For at kunne finde en løsning kunne jeg forestille mig at det for det første fordres, at vi kunne enes om en definition af, hvad kvalitet er, for det andet, at vi kunne finde ud af, hvordan den overhovedet måles, for det tredje, at vi

kunne finde metoder, som sikrede denne kvalitet, og for det fjerde, at vi var i stand til at gennemføre en række costbenefitanalyser, som kunne fortælle os, hvilke metoder der var de bedste. Men det vanskeligste tror jeg er at opnå politisk enighed om en eller flere af løsningerne, og når det sidste er det vanskeligste, er det vel, fordi ideologierne skiller os, når vi skal vælge mellem løsningsmodellerne.

Hvis vi i enighed skulle fastlægge et kvalitetsniveau, ville de fleste af os vel kunne enes om, at det vil være umådelig vanskeligt at lægge et absolut niveau for kvalitet, måske endda umuligt, men vi kan vel enes om, at vi skal være mindst på niveau med de lande, vi normalt sammenligner Danmark med.

Når vi som den anden del af det skulle finde ud af at måle, hvad kvalitet er, måtte vi vel niveau for niveau sikre, at danske studerende og forskere nåede mindst samme resultat stump for stump, som man nåede i udlandet, at lige så stor en procentdel af de danske unge fik en videregående uddannelse med lige så gode resultater på sammenlignelige niveauer, lige så mange doktorer, lige så mange nobelpristagere osv. Det ville jo være en forholdsvis simpel sag at tælle det, hvis vi blot kunne finde de sammenlignelige niveauer.

Med hensyn til, hvilke metoder der kunne sikre kvaliteten, vil jeg gerne understrege, at for Det Konservative Folkeparti er det ikke – i hvert fald ikke alene – et spørgsmål om penge. Penge alene giver ikke nødvendigvis en god kvalitet. Det handler også om talent, om lyst til at udføre arbejdet, om den nødvendige arbejdsmoral, arbejdsdisciplin, om arbejdsforhold og om at kunne skabe miljøer af passende størrelse og ikke at få atomiseret enhver form for uddannelse, hvilket vi i en årrække havde en tendens til.

Det handler sikkert også om evaluering, såvel intern som ekstern evaluering. Jeg kunne også forestille mig, at spørgsmålet om et eliteuddannelsessystem og om sortering og udskillelse kunne være medvirkende, men jeg tror, det er et af de felter, hvor vi aldrig ville opnå politisk enighed. Endelig kunne man også tænke sig, at en styrket ledelse var en af de ting, der skulle til for at sikre kvaliteten. På alle disse felter skulle vi finde ud af, hvad der virkede bedst, hvad der gav den bedste kvalitet i relation til, hvad det kostede økonomisk.